

HỒI THỨ 115

LỤC MẠCH THẦN KIẾM ĐẢ BẠI MỘ DUNG PHỤC

Giữa lúc ấy Mộ Dung Phục thừa cơ hội Đoàn Chính Thuần ra chiêu đả thương người giúp ông, tâm thần ông bị phân chia y liền chĩa ngón tay giữa bên trái ra điểm nhanh như chớp vào huyệt "Trung Đỉnh" trước ngực ông.

Huyệt "Trung Đỉnh" ở phía dưới huyệt "Đơn Trung", cách một tấc sáu phân. Huyệt "Đơn Trung" tụ hội mọi luồng chân khí trong người. Thật là một chỗ rất xung yếu. Người bị điểm trúng lập tức nghẹt thở. Các kinh mạch ngừng chạy.

Mộ Dung Phục biết bản lãnh đối phương cũng thuộc vào hạng cao thâm khôn lường. Y tưởng lúc không kịp đề phòng, tất huyệt "Đơn Trung" bị điểm trúng, nhưng không ngờ lại điểm trệch đi một chút. Tuy nhiên Đoàn Chính Thuần cũng cảm thấy trước ngực rất đau đớn, hơi thở khó khăn.

Vương Ngọc Yến thấy Mộ Dung Phục ra chiêu rất cao minh nàng vỗ tay reo hò:
-Biểu ca ra chiêu "Dạ xoa thám hải" kỳ tuyệt!

Nguyên chiêu này có điểm trúng vào huyệt "Đơn Trung" hay huyệt "Khí Hải" của đối phương mới đáng gọi là "dạ xoa thám hải". Nhưng Vương Ngọc Yến đối với võ công của ý trung nhân chẳng khỏi có ý thiên lệch một chút. Nên tuy chiêu nay còn chệch một tấc sáu phân, nàng cũng hàm hồ gọi nó là "Dạ xoa thám hải" để khuyến khích lòng hiếu thắng của Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục tự biết chiêu chỉ của mình chưa điểm trúng vào huyệt trọng yếu của đối phương. Y lập tức bồi thêm một chiêu, vung tay phải ra đâm vào ngực Đoàn Chính Thuần.

Đoàn Chính Thuần mệt chưa kịp thở hơi, không còn sức để mà chống chọi nên bị Mộ Dung Phục phóng chưởng mãnh liệt đánh tới, miệng ông phọt máu tươi ra. Nhưng tấm lòng tha thiết vì con không chịu lui ra, ông vội vận khí điều dưỡng thì chiêu thứ hai của Mộ Dung Phục lại đánh tới.

Đoàn Dự đang bị chân Mộ Dung Phục dẫm lên, đột nhiên chàng thấy phụ thân thổ huyết mà đối phương lại phóng chưởng thứ hai ra. Phụ tử tình thâm, lập tức chàng vung một ngón tay lên la lớn:

-Người dám đánh gia gia ta ư?

Giữa lúc tình trạng cấp bách, nội lực của chàng đột nhiên theo ngón tay trở ra ngoài, chính là chiêu "Thương dương kiếm" trong phép Lục Mạch Thần Kiếm. "Véo" một tiếng vang lên!

Tay áo của Mộ Dung Phục bị luồng kiếm khí vô hình cắt đứt. Tiếp theo luồng kiếm khí lại đung vào chưởng lực của Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục cảm thấy cánh tay tê nhức thì giật mình kinh hãi, vội lùi lại phía sau.

Đoàn Dự được tự do lồm cồm trở mình đứng dậy. Ngón tay út bên trái của chàng phóng ra chiêu "Thiếu trạch kiếm" nhằm đâm vào đối phương.

Mộ Dung Phục không dám chần chờ, vung tay áo lên nghênh địch.

"Véo, véo"! Tay áo bên trái Mộ Dung Phục cũng bị cắt đứt một mảnh lớn nữa.

Đặng Bách Xuyên thấy vậy vội la lên:

-Công tử phải cẩn thận! Đó là vô hình kiếm khí! Mình cũng phải dùng binh khí mới được.

Gã nói xong rút kiếm ra khỏi vỏ, xoay chuôi lại rồi liệng đến cho Mộ Dung Phục.

Đoàn Dự, từ lúc nghe Vương Ngọc Yến lớn tiếng reo hò khen ngợi Mộ Dung Phục đánh ngã phụ thân mình thì trong lòng đau đớn vô cùng. Nội lực chàng do đó mà phát ra cuồn cuộn. Cùng một lúc chàng phóng ra đủ sáu chiêu: "Thiếu Thương", "Thương Dương", "Trung Xung", "Quan Xung" và "Thiếu Trạch". Lục Mạch Thần Kiếm tung hoành nhảy múa, nghĩ sao đúng vậy như có quỷ thần giúp sức.

Mộ Dung Phục đón được thanh kiếm cầm tay rồi, tinh thần phấn khởi. Mộ Dung Phục đã có kiếm gia truyền, ra chiêu liên miên bất tuyệt, tựa hồ nước chảy mây trôi. Mới trong nháy mắt, toàn thân y bao phủ một luồng kiếm quang đầy đặc, một giọt nước cũng không thể nào vào được.

Nhân sĩ võ lâm chỉ nghe tiếng Cô Tô Mộ Dung võ công uyên bác. Bao nhiêu công phu của các môn phái nhà này đều biết qua cả. Bây giờ mọi người được nhìn thấy kiếm pháp tinh diệu vô cùng, ai cũng ngẩn người ra. Nhưng dù cho kiếm pháp Mộ Dung Phục có tinh diệu, lợi hại đến đâu, cũng không thể tới gần Đoàn Dự trong vòng một trượng được.

Đoàn Dự vung tay ra, nào điểm, nào đâm, bức bách Mộ Dung Phục hết nhảy tung lên lại nằm rạp xuống, tránh Đông né Tây.

Bất thành linh, một tiếng "choang" vang lên. Thanh trường kiếm trong tay Mộ Dung Phục bị gãy vụn ra làm hai ba mảnh, bay tung lên không. Ánh tà dương chiếu vào, bạch quang lấp loáng cả đấu trường.

Mộ Dung Phục bị vô hình kiếm khí của Đoàn Dự chặt gãy thanh bảo kiếm trong tay mình thì kinh hãi vô cùng, nhưng y không rối loạn hoang mang. Y liền vung chưởng đánh ra khiến cho hai ba chục mảnh kiếm gãy nát tan ra rớt xuống như trận mưa ám khí nhằm bắn tới Đoàn Dự.

Đoàn Dự kinh hoảng la lên một tiếng:

-Úi chao!

Rồi nằm phục xuống đất.

Nên biết rằng Đoàn Dự chẳng hiểu gì về võ công cơ bản thì dù đối phương có phóng ám khí lại chàng cũng chẳng biết đường mà tránh. Mắt chàng thấy hai ba chục miếng kiếm gãy bắn tới liền chân tay cuống quýt không biết làm thế nào. Công phu Lục mạch thần kiếm tuy cực kỳ lợi hại, nhưng chàng nghĩ biết đánh vào một chỗ, không hiểu cách chống lại làn mưa ám khí.

Đoàn Dự liền nằm xuống đất, mấy chục mảnh ám khí bay lướt trên đầu chàng. Nhưng là một tay cao thủ tỷ võ như chàng mà phục xuống tựa như chó liếm phân thì thiệt là khó coi.

Mộ Dung Phục tuy bị gãy mất thanh trường kiếm, nhưng phản bại thành thắng. Y vẫn ra vẻ khoan thai nhàn nhã, nét mặt có quang vinh hơn Đoàn Dự nhiều. Phong Ba ác kêu lên:

-Công tử! Đón lấy thanh đao này.

Gã cầm thanh đơn đao liệng lại cho Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục giơ tay ra đón được thanh đao. Y thấy Đoàn Dự lồm cồm đứng lên thì bật cười nói:

-Chiêu "ác cầu ngật xí" của Đoàn huynh có phải chăng là tuyệt kỹ gia truyền của họ Đoàn nước Đại Lý?

Đoàn Dự thộn mặt ra đáp:

-Không phải!

Rồi chàng vung tay phóng chiêu "Thiếu xung kiếm" đâm tới, kiếm khí phát ra "veo véo".

Mộ Dung Phục liền múa đao chống lại. Chợt y ra chiêu "Ngũ hổ đoạn môn đao", chợt lại ra chiêu "Bát quái đao pháp". Rồi đổi sang chiêu "Lục hợp đao". Mới trong khoảnh khắc mà Mộ Dung Phục đã thi triển đến tám, chín thứ đao pháp, dường như các môn đao pháp trong thiên hạ được y tiếp tục đưa ra cả, mà chiêu thức nào cũng tinh vi khiến cho những nhà xử đao nổi tiếng đứng bàng quan đều phải thán phục. Nhưng dù y đao pháp tinh thâm kỹ tuyệt vẫn không có cách nào tiến lại gần bên Đoàn Dự được.

Đoàn Dự ra chiêu "Thiếu xung kiếm" vòng qua mé tả. Mộ Dung Phục giơ đao lên đỡ đánh choang một tiếng. Thanh đơn đao lại bị gãy.

Công Dã Càn vội liệng cặp phán quan bút cho Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục liệng thanh đao gãy đi, đón lấy phán quan bút, vung bút lên điểm huyết, đầu bút nhọn, kinh lực vọt ra những tiếng "veo véo" kinh người.

Đoàn Dự trong lòng phấn khởi. Sau khi qua lại dư trăm chiêu, lòng chàng đã bớt khiếp sợ. Chàng nghĩ rằng:

-Bá phụ mình cùng Khô Vinh đại sư tại chùa Thiên Long đã truyền cho mình nội công tâm pháp để mình triển Lục mạch thần kiếm dần dần đi đến chỗ thông thạo.

Bỗng nghe Tiêu Phong lên tiếng:

-Tam đệ! Tam đệ chưa sử dụng Lục mạch thần kiếm thuần thục mà đồng thời phát huy được cả sáu thứ, những lúc luân lưu còn có chỗ hở, để đối phương né tránh được. Bây giờ tam đệ thử chuyên dùng một thứ kiếm khí xem sao.

Đoàn Dự đáp:

-Đa tạ đại ca có lòng chỉ điểm.

Chàng liếc mắt nhìn sang Tiêu Phong thông tay đứng một bên coi bộ nhàn nhã mà Vương Tinh Thiên đã nằm lăn dưới đất lớn tiếng rên la. Hai chân gã bị gãy cả rồi.

Nguyên lúc Đoàn Dự cùng Mộ Dung Phục tỷ đấu, Tiêu Phong đánh một mình Du Thản Chi. Mỗi khi chưởng hai bên tiếp nhau, ông cảm thấy khí lạnh căm căm, thấu vào thân thể.

May mà Tiêu Phong nội lực hùng hậu vô cùng. Ông chỉ vận khí một cái là thúc đẩy được khí âm hàn ra.

Hai bên tiếp tục tỷ đấu. Tuy chưởng pháp của Tiêu Phong chiếm nhiều tiện nghi hơn đối phương nhưng phải chia một phần nội lực ra hoá giải hàn độc, ông còn sợ khí hàn độc ra nhiều nữa thì không chịu nổi. Ông liền tùy cơ ứng biến một cách mau lẹ, phóng chưởng đánh mãnh liệt như gió tấp, mưa sa. Ông thừa lúc Du Thản Chi vung chưởng đem toàn lực ra chống đỡ, đột nhiên phóng chân đá quét ngang một cái.

Du Thản Chi sở trường về chất hàn độc của băng tằm và về nội công luyện trong Dịch cân kinh, nhưng quyền cước lại hoàn toàn học ở A Tử mà ra thì so với ông chẳng thấm vào đâu. Ngay chính Đinh Xuân Thu có tiếp chiến với Tiêu Phong cũng còn kém xa về quyền cước, huống chi A Tử mới học được của lão vài chiêu bình thường.

Du Thản Chi thấy chân bị đau điếng người mà bên trong có tiếng lạo sạo thì biết là xương đùi mình đã bị Tiêu Phong đá gãy. Gã không đứng vững được, ngã lăn ra đất, nằm rên la om sòm.

Tiêu Phong lớn tiếng la:

-Trước nay Cái Bang hành động lấy nhân hiệp làm đầu, người đã làm đến chúa tể một bang sao lại dám hoà mình với bọn yêu quái phái Tinh Tú? Thế là người đã làm nhơ danh nghĩa hiệp mấy trăm năm của Cái Bang!

Sở dĩ Du Thản Chi được làm Bang chúa Cái Bang là hoàn toàn trông vào võ công hơn người. Còn về kiến thức, phong độ thì gã không đủ để cho bang chúng khâm phục. Huống chi còn đeo mặt nạ ra vẻ thần bí, dấu đầu hỏ đuôi và mọi việc nhất thiết đều do A Tử cùng Toàn Quán Thanh điều khiển thì dĩ nhiên bang chúng không ưa.

Hôm ấy gã dập đầu lạy Đinh Xuân Thu như tể sao trước mặt bang chúng và quần hùng, chịu khuất thân làm môn hạ phái Tinh Tú, đó là nhục lớn cho Cái Bang nên bang chúng không coi gã là bang chúa nữa, nên bang chúng thấy Tiêu Phong đánh gãy chân Du Thản Chi lấy làm mừng thầm, chẳng một ai ra giúp sức. Bọn Toàn Quán Thanh dù muốn liều chết cứu viện, nhưng thấy Tiêu Phong lắm liệt nên co đầu, rụt cổ lại, chẳng một tên nào dám xông ra chịu chết.

Tiêu Phong hạ được Du Thản Chi rồi thấy Hư Trúc cùng Đinh Xuân Thu còn đang tử đấu và Hư Trúc có thế hơn.

Ông thấy bên này Đoàn Dự đang thi triển Lục mạch thần kiếm để đấu với Mộ Dung Phục, có lúc tinh diệu nhưng có lúc lại vụng về đến cực điểm, thành ra rất nhiều cơ hội có thể thủ thắng mà chàng đều bỏ lỡ mất.

Ông nghĩ thầm:

-Nếu không phát kiếm hạ trước địch thủ thì e rằng tam đệ sẽ bị hại về tay Mộ Dung Phục nên phải chỉ điểm cho chàng.

Đoàn Dự ngẩng đầu ngó sang bên thấy Tiêu Phong, phân tâm một chút chiêu thức Lục mạch thần kiếm có chỗ sơ hở.

Mộ Dung Phục là tay cơ biến vô cùng! Tay phải y nhằm phóng bút vào ngực Đoàn Dự như sắp xuyên qua ngực chàng.

Đoàn Dự thấy phán quan bút phóng tới mãnh liệt bất giác sợ hãi, chân tay luống cuống miệng la:

-Đại ca, đại ca!...

Tiêu Phong phát chiêu "Kiến long tại điền" đánh xéo vào một bên hông Mộ Dung Phục.

"Kiến long tại điền" là chiêu thế cương mãnh nhất trong "Hàng Long thập bát chưởng".

Cây phán quan bút bị chưởng phong đẩy mạnh, vòng qua phía sau Đoàn Dự rồi quay lại đâm tới Mộ Dung Phục.

Chính Tiêu Phong cũng phải ngạc nhiên về tình trạng này. Ông chỉ mong đem chưởng lực đẩy phán quan bút sang hướng khác để giải nguy cho Đoàn Dự, ông không ngờ mấy năm nay chưởng lực ông đã tiến triển đến mức độ đó.

Sức mạnh của chưởng lực phát ra làm cho cây phán quan bút đúc bằng gang thép phải cong đi mà lại chuyển hướng đâm về đối phương.

Đó là một sự ngẫu nhiên, song quần hùng đứng bàng quan không khỏi khiếp sợ, mắt trợn ngược lên, miệng há hốc ra.

Phạm Hoa lớn tiếng la:

-Gậy ông lại đập lưng ông.

Mộ Dung Phục tay phải vung cây bút lên để gạt cây bút kia đi nghe đánh choang một tiếng. Hai cây bút chạm vào nhau khiến cho Mộ Dung Phục phải tê tay. Y lẩm bẩm:

-Chưởng lực cha này ghê thật.

Mộ Dung Phục không để cho cây bút đã bị cong veo rớt xuống đất. Tay trái y nắm lấy, vung lên như móc câu.

Quần hùng đã ghê cho chưởng lực của họ Tiêu lại thấy cách ứng biến của Mộ Dung Phục vô cùng tuyệt diệu về phép sử câu. Mọi người bất giác lớn tiếng hoan hô và đều nhận thấy những bậc kỳ tài hiện thời đương đem toàn lực ra để tranh phong, khiến họ được mở rộng tầm mắt và không uống một phen lên núi Thiếu Thất.

Đoàn Dự vừa tránh thoát chiêu bút khỏi đâm vào ngực, chàng định thần lại, giơ ngón tay về phía trước sử chiêu "Thiếu thương kiếm" trong phép Lục mạch thần kiếm.

"Thiếu thương kiếm" uy lực vô cùng hùng vĩ. Mỗi chiêu phóng ra có thể đá vỡ tan bia, thế mạnh như trời đổ mưa to gió lớn.

Mộ Dung Phục dần dần đi đến chỗ không chống nổi Đoàn Dự được. Tiêu Phong chỉ bảo chàng chuyên sử một bộ chiêu "Thiếu thương kiếm" quả nhiên kiếm pháp cực kỳ nghiêm cẩn không có chỗ sơ hở nữa.

Nguyên kiếm thuật Lục mạch thần kiếm có sáu đường kiếm luân lưu sử dụng, nên so với phép đánh độc kiếm thì nó rộng lớn hơn nhiều. Nhưng Đoàn Dự không thông thạo yếu quyết, chàng sử một kiếm dễ dàng hơn. Mới qua lại mười chiêu mà Mộ Dung Phục đã toát mồ hôi trán, lùi dần về đến gốc cây hoè. Y tựa vào cây để chống chọi với Đoàn Dự.

Đoàn Dự sử toàn bộ "Thiếu dương kiếm pháp" xong, co ngón tay cái lại, chìa ngón tay trở ra, biến sang "Thương dương kiếm pháp".

Kể ra "Thương dương kiếm" không mãnh liệt bằng "Thiếu dương kiếm", nhưng về phần linh hoạt mau lẹ thì nó lại hơn nhiều. Chiêu này sử bằng ngón trở, liên tiếp phóng ra vun vút.

Nên biết rằng sử dụng kiếm thuật là nhờ cổ tay linh hoạt. Nhưng phóng kiếm ra, thu kiếm về dù mau lẹ đến đâu mà đứng cách nhau mấy thước, so với kiếm khí vô hình của ngón tay trở điểm ra trong phạm vi vài tấc cũng còn kém xa. Hướng chỉ

Mộ Dung Phục đã bị Đoàn Dự bức bách phải lui lại đến hơn trượng, không còn cách nào trả đòn được.

Giả tử Đoàn Dự cùng Mộ Dung Phục chọi nhau từng chiêu một thì quyết nhiên chàng không phải là đối thủ của y. Chỉ một chiêu là chàng đã mất mạng rồi. Hiện giờ, chàng thi triển "Thương dương kiếm pháp" chỉ có công mà không cần thủ thì dĩ nhiên chàng chiếm được tiện nghi.

Vương Ngọc Yến thấy biểu ca mình lâm vào tình trạng nguy ngập thì trong lòng nóng nảy vô cùng. Tuy nàng thuộc hết các chiêu thức võ công các nhà và các môn phái khắp thiên hạ, nhưng về Lục mạch thần kiếm thì nàng lại không biết một tý gì, nên không có cách nào chỉ điểm cho Mộ Dung Phục được. Tuy nàng rất đổi hoang mang mà không biết làm thế nào.

Tiêu Phong thấy Đoàn Dự phát huy vô hình kiếm mỗi lúc một linh hoạt thêm thì ông vừa được an ủi vừa khâm phục Đoàn Dự. Bỗng ông sức nhớ tới A Châu liền lẩm bẩm:

-Ngày trước, sở dĩ A Châu cam chịu chết thay cho phụ thân nàng vì nàng sợ mình giết ông ta thì họ Đoàn nước Đại Lý sẽ tìm đến mình để báo thù. Nàng rất sợ mình không địch nổi phép Lục mạch thần kiếm của nhà này. Nay xem kiếm pháp của nhị đệ thần diệu như vậy. Giả tử mình đứng vào địa vị Mộ Dung Phục thì cũng khó lòng địch nổi. A Châu hy sinh tính mạng để cứu sống mình. Minh... là một tên võ phu người Khất Đan, thật không xứng đáng đón nhận thâm ân của nàng.

Bất thành linh, từ góc Tây Nam có mấy trăm đàn bà con gái đồng thanh la lên:

-Tinh Tú lão quái! Sao người dám động thủ cùng giáo chủ cung Linh Thứu trên núi Phiêu Diểu chúng ta? Mau mau quỳ xuống dập đầu tạ tội!

Tiêu Phong ngoảnh đầu nhìn thì thấy toàn đàn bà già có, trẻ có, chia thành tám đội, mỗi đội mặt một thứ y phục khác màu sắc trông rất rực rỡ. Ngoài tám đội đàn bà còn có tới hơn trăm hào khách giang hồ, cách phục sức cũng khác hẳn với người thường. Bọn hào khách này cũng rầm rộ hô lên:

-Giáo chủ! Giáo chủ gieo vào mình hấn mấy miếng "Sinh tử phù" để hấn thưởng thức tuyệt nghệ cung Linh Thứu.

-Đối với Tinh Tú lão quái lại càng nên phóng "Sinh tử phù" vào người hấn.

Hư Trúc đang đem toàn lực ra chiến đấu với Đinh Xuân Thu. Về võ công cũng như về nội lực, y còn cao hơn Đinh Xuân Thu một bậc. Đáng lý ra y thắng đối phương đã lâu rồi nhưng một là y còn ít kinh nghiệm lâm địch mà chỉ phát huy công lực bản thân đến sáu thành. Hai là y vẫn giữ lòng từ bi, bao nhiêu chiêu thức sát hại được đối phương nhưng y chỉ phóng ra nửa vơi rồi lại thu về. Ba nữa là Đinh Xuân Thu chất độc đầy mình, Hư Trúc vẫn đem lòng uý kỵ không dám tiến lại gần

hắn một cách khinh suất. Vì những lý do trên mà cuộc tử đấu kịch liệt vẫn ở vào tình trạng dằng dai.

Hư Trúc chợt nghe đội nam nữ lớn tiếng hô hoán, liền ngoảnh đầu nhìn ra. Y vừa kinh hãi, vừa mừng thầm vì chín đội cung Linh Thứu đã có tám đội đến đây. Y biết họ còn để bộ Loan Thiên ở lại giữ cung. Còn bọn đàn ông kia là các đạo chúa động chúa ba mươi sáu động, bảy mươi hai đảo. Tuy y không biết họ đã đến đủ chưa, song thấy số người rất đông thì ít ra cũng có đến tám chín phần mười.

Hư Trúc la gọi:

-Dư bà bà! Ô tiên sinh! Các vị đến đây làm chi?

Dư bà bà đáp:

-Khải bảm Giáo chủ! Bọn thuộc hạ tiếp được truyền thư của tứ kiếm: Mai, Lan, Trúc, Cúc, biết rằng bọn trọc đầu chùa Thiếu Lâm muốn làm khó với Giáo chủ, vì thế mà hội họp các động, các đảo đi ngày đêm tới đây. Giáo chủ vẫn bình yên thiệt là may mắn vô cùng. Bọn thuộc hạ khôn xiết mừng vui!

Hư Trúc nói:

-Phái Thiếu Lâm là sư môn ta. Quý vị không được ăn nói vô lễ. Mau mau tới trước Thiếu Lâm phương trượng tạ tội đi!

Miệng y vừa nói mà tay y vẫn phóng chiêu "Thiên Sơn chiết mai thủ" rất thần diệu, không để sơ hở chút nào, mặc dầu y đang đối đáp với người ngoài.

Dư bà bà lộ vẻ khinh sợ khom lưng nói:

-Tiện phụ là Dư bà, bộ Hạo Thiên, thuộc hạ Giáo chủ cung Linh Thứu, ăn nói vô lễ, mạo phạm đến các vị cao tăng chùa Thiếu Lâm, xin kính khẩn khấu đầu tạ tội trước phương trượng đại sư.

Mụ nói mấy câu này cực kỳ thành khẩn. Giọng nói đồng dục tỏ nội lực vào hạng cao thủ bậc nhất.

Huyền Từ phất tay áo bào ra nói:

-Lão tăng không dám! Nữ thí chủ đứng lên.

Đại sư đã vận đến tám thành công lực để phất tay áo muốn đẩy Dư bà đứng lên. Nhưng chỉ hơi rung người một chút, không bị đẩy hất lên. Mụ dập đầu thêm cái nữa rồi nói:

-Tiện phụ mạo phạm sư môn Giáo chủ, tội đáng muôn thác!

Rồi từ từ đứng lên lui về bản đội.

Các vị lão tăng vào hàng chữ Huyền đã được nghe Hư Trúc thuật lại những chuyện trên cung Linh Thứu núi Phiêu Diểu nên biết cả rồi. Còn các tăng khác chùa Thiếu Lâm và bọn quần hùng đứng bàng quan đều rất lấy làm kỳ tự hỏi:

-Mụ này nội lực ghê gớm lắm! Ngoài ra bọn nam nữ kia xem chừng bản lãnh cũng không phải tầm thường. Chẳng hiểu sao họ đều là bộ hạ của Hư Trúc?

Bọn môn nhân phái Tinh Tú thấy mấy đội đàn bà con gái cung Linh Thứu trong tám bộ rất nhiều thiếu phụ và thiếu nữ xinh đẹp liền buông lời trêu ghẹo.

Các động chúa, đảo chúa, số đông là những hán tử thô hào, nghe bọn môn đồ phái Tinh Tú nói vô lễ, lập tức chửi mắng lại ngay.

Tiếng hô hoán và tiếng quát tháo chửi rửa nhau nhốn nháo cả lên.

Bọn động chúa, đảo chúa rút binh khí ra khiêu chiến. Nhưng bọn đồ đệ phái Tinh Tú chưa được lệnh của sư phụ không dám xuất trận ứng chiến, chỉ già hòng văng ra những lời thô tục để thoá mạ.

Đoàn Dự không dám phân tâm để ý đến chuyện người ngoài. Chàng không hỏi gì đến bọn thuộc hạ cung Linh Thứu đã tới nơi. Chàng ngưng thần để huy động "Thương dương kiếm pháp" mỗi lúc một dồn Mộ Dung Phục vào bước đường cùng. Mộ Dung Phục chống đỡ một lúc nữa rồi không nhìn rõ đường kiếm khí phóng tới, chỉ còn cách múa tít một cây phán quan bút và một cây câu che kín mình, tưởng chừng như gió mưa cũng không lọt vào được.

Đột nhiên nghe đến "véo" một tiếng! Một chiêu kiếm khí của Đoàn Dự đã lọt vào quệt rớt mũ Mộ Dung Phục ra. Đầu tóc Mộ Dung Phục rối tung, vẻ mặt y rất hoảng hốt.

Vương Ngọc Yến vội la lên:

-Đoàn công tử! Công tử nương tay cho!

Đoàn Dự nghe tiếng nàng thì trong lòng run sợ, thở dài một tiếng, không phóng kiếm khí ra nữa. Chàng lẩm bẩm:

-Ta biết Vương cô nương chỉ nghĩ đến biểu ca nàng mà thôi. Nhưng nếu ta lỡ tay giết y thì nàng đau đớn vô cùng. Từ đây không được nhìn thấy nụ cười của nàng nữa. Ta quyết không để cho nàng phải đau đớn sầu thảm.

oOo